

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

(Χριστούγεννα 2016)

Πρόσωπα:

1. Κα Μαίρη
2. Γιαγιά
3. Ελλάδα
4. Στέλα
5. Κατερίνα
6. Μαριλένα
7. Παρασκευή
8. Φραγκίσκα
9. Βερονίκη
10. Παναγιώτα
11. Μαρίνα
12. Αναστασία
13. Μαρισόφη
14. Γιώργος
15. Χαράλαμπος
16. Παναγιώτης
17. Νικόλας
18. Γιάννης
19. Παιδί
20. Γραμματέας
21. Κα Σοφία
22. Νοσοκόμα
23. Μητέρα
24. Ελλάδα μικρή

1^η ΣΚΗΝΗ

Αίθουσα ωδείου – Κεντρική σκηνή (Μερικά κορίτσια συζητούν στην αίθουσα του ωδείου)

Παρασκευή: Λοιπόν έχουμε κουραστεί όλες παρα-πολύ. Θα είναι κρίμα να μην πάνε όλα καλά στην εκδήλωση.

Παναγιώτα: Και γιατί να μην πάνε; Έχουμε κάνει άπειρες πρόβες και η κα Μαίρη είναι κορυφή στο είδος της.

Αναστασία: Αφήστε που η χριστουγεννιάτικη εκδήλωση είναι η καλύτερη διαφήμιση του ωδείου μας κάθε χρονιά. Η κα Μαίρη επενδύει πολύ σε αυτή.

Φραγκίσκα: Το θέμα λοιπόν είναι τώρα ποια θα διαλέξει για σολίστ της χορωδίας...Αν και νομίζω πως έχει ήδη καταλήξει...

Μαριλένα: Κι εγώ έτσι νομίζω. Δεν την ακούτε που όλο Στέλα και Στέλα λέει;

Στέλα: Λέτε να διάλεξε εμένα κορίτσια;

Κατερίνα: Φως φανάρι παιδάκι μου! Πιάσε Στέλα ένα μι. Πιάσε Στέλα ένα λα. Δεν το βλέπεις και μόνη σου πως σου έχει απόλυτη εμπιστοσύνη; Ή πρέπει να στο διαβεβαιώσει όλη η χορωδία;

Μαρισόφη: Δεν είπε όμως ακόμη τίποτα η κα Μαίρη. Μπορεί να το ψάχνει ακόμη...

Βερονίκη: Σαν να ελπίζεις ακόμη μου φαίνεται. Εγώ πάντως έχω το γνώθι σαυτόν. Όλες μπορεί να είστε, εγώ αποκλείεται!

Μαρίνα: Άντε, ευτυχώς που έχουμε και ταπεινά παιδιά αλλιώς θα έπρεπε να κάνουμε χορωδία με 20 σολίστ!

(Μπαίνει η κα Μαίρη)

Κα Μαίρη: Τι έγινε κορίτσια; Τι συζητάτε; Πολύ ξαναμμένες σας βλέπω.

Μαριλένα: Τίποτα, τίποτα...Να λέγαμε για την παρουσίαση του ωδείου μας τα Χριστούγεννα...

Κα Μαίρη: Ναι...Τι λέγατε λοιπόν;

Κατερίνα: Ότι...θα χρειαστείτε μια σολίστ και...

Στέλα: ...Και αναρωτιόμασταν αν τη βρήκατε, αν καταλήξατε δηλαδή σε κάποιο κορίτσι...

Κα Μαίρη: Όχι κορίτσια, δεν κατέληξα ακόμη μα όπου να' ναι θα γίνει κι αυτό. Προς το παρόν έχουμε αρκετή δουλειά να κάνουμε. Ελάτε, πάρτε θέσεις για την πρόβα.

(Χτυπάει η πόρτα και μπαίνει μια ηλικιωμένη με ένα κορίτσι 16 ετών)

Κα Μαίρη: Εμπρός;

Γιαγιά: Χαίρετε!

Κα Μαίρη: Χαίρετε! Παρακαλώ, τι θα θέλατε;

Γιαγιά: Ήρθα να γράψω τούτο τα κορίτσι στο ωδείο σας.

Κα Μαίρη: Λυπάμαι κυρία μου μα οι εγγραφές έληξαν εδώ κι ένα μήνα.

Γιαγιά: Έληξαν; Τι θα πει έληξαν;

Κα Μαίρη: Θα πει ότι η προθεσμία τελείωσε και το ωδείο δεν δέχεται άλλους μαθητές.

Γιαγιά: Άκου κορίτσι μου. Αν το γράψετε τούτο το παιδί στο ωδείο σας, το ωδείο θα κερδίσει!

Κα Μαίρη: Μα ξέρετε δεν είναι στο χέρι μου. Δεν κάνουμε άλλες εγγραφές και ο αριθμός των μαθητών έχει συμπληρωθεί.

Γιαγιά: Κι ένα παιδί ακόμη δεν χωράει;

Κα Μαίρη: Τι να σας πω κυρία μου...Τέτοιες εντολές έχω από τη διεύθυνση.

Γιαγιά: Κι ούτε που θα το ακούσεις το κορίτσι; Άκουσέ το πρώτα κι ύστερα τα ξαναλέμε.

Ελλάδα: Γιαγιά σε παρακαλώ πάμε να φύγουμε!

Γιαγιά: Τι έτσι; Χωρίς να σε ακούσουν; Γι' αυτό ήρθαμε εμείς οι δυο να μείνουμε στην πόλη; Έτσι άπραγοι θα γυρίσουμε πίσω; Σε παρακαλώ κοπέλα μου, τα καλά του Θεού να' χεις, άκουσε το κορίτσι.

Κα Μαίρη: Πάει καλά, ας την ακούσουμε. Αλλά σας το ξαναλέω. Από εμένα δεν εξαρτάται τίποτα!

Γιαγιά: Άμα τον πεις εσύ τον καλό σου το λόγο, όλα μπορεί να γίνουν!

Κα Μαίρη: Πώς σε λένε κορίτσι μου;

Ελλάδα: Ελλάδα κυρία.

Κα Μαίρη: Δεν σε ρώτησα παιδί μου από πού είσαι, αλλά πώς σε λένε.

Ελλάδα: Ελλάδα με λένε κυρία, γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Ρωσία.

Παναγιώτα: Ρωσοπόντια είναι...

Κα Μαίρη: Ελλάδα λοιπόν...Ωραίο όνομα...Και τι ξέρεις Ελλάδα μου να μας τραγουδήσεις;

Ελλάδα: Είναι ένα καινούριο τραγούδι του Σταμάτη Σπανουδάκη για την Ελλάδα. Ηλιοποτισμένη λέγεται. Μπορώ να σας το πω;

Κα Μαίρη: Να μας το πεις. Άλλωστε το ξέρουμε κι εμείς. Ορίστε, σε ακούμε.

(Η Ελλάδα τραγουδάει. Οι υπόλοιποι ακούν ξαφνιασμένοι)

Γιαγιά: Λοιπόν είχα δίκιο; Θα μου το πάρεις το κορίτσι;

Κα Μαίρη: Σας είπα πως δεν είναι στο χέρι μου, όμως τον καλό μου το λόγο θα τον πω. Πάμε μαζί στον κο Διευθυντή κι αν εκείνος δεν έχει αντίρρηση, τότε χαρά μου να πάρω στην τάξη μου και την Ελλάδα. Κορίτσια με συγχωρείτε για 5 λεπτά. Μην ξεσηκώσετε τον κόσμο σας παρακαλώ. Έρχομαι αμέσως για την πρόβα. Φωνάξτε και τους υπόλοιπους. Πάμε κυρία μου.

Φραγκίσκα: Πω πω μπράβο φωνή!

Παναγιώτα: Φωνάρα δε λες καλύτερα;

Παρασκευή: Απ' το πουθενά έτσι; Και πάνω που λέγαμε ποιος θα κάνει το σόλο...

Βερονίκη: Στέλα μου δεν σε βλέπω καλά...Μου φαίνεται πως η σολίστ μας θα κριθεί σε λίγο.

Στέλα: Σιγά μωρέ που θα φοβηθούμε μια ρωσοπόντια!

Κατερίνα: Τι λόγια είναι αυτά που λες; Απορώ πραγματικά μαζί σου!

Στέλα: Γιατί; Ρωσοπόντια δεν είναι;

Κατερίνα: Το είπες όμως πολύ υποτιμητικά. Κορίτσια προσέξτε πολύ καλά όλες σας μην τυχόν και το πληγώσουμε το κορίτσι. Δεν είναι τυχαίο το ότι οι γονείς της στη Ρωσία τη βάφτισαν Ελλάδα. Φοβάμαι όμως...Φοβάμαι μήπως η Ελλάδα απογοητεύσει την Ελλάδα...

2^η ΣΚΗΝΗ

Σπίτι Ελλάδας – Κάτω αριστερά (Η γιαγιά σε μια καρέκλα πλέκει και μονολογεί)

Γιαγιά: Πόση χαρά μου δωσε αυτό το παιδί. Λες και ξανάνωσα. Λες και ξαναγύρισαν πίσω όλα εκείνα τα ωραία χρόνια που... δε λέω, φτωχοί ήμασταν, μα αγαπιόμασταν. Κι έτσι περνούσαμε τις δυσκολίες. Πού είναι η μανούλα του να το χαρεί το καλό της το κορίτσι; Στ' αλήθεια παιδί δικό της βγήκε. Τάλαντα το γέμισε ο Θεός μα πιότερο το γέμισε μ' αγάπη. Κάθε φορά κόρη μου μπροστά μου σε φέρνω...Δεν πήγε χαμένος ο σπόρος στο μονάκριβο κοριτσάκι σου: η πίστη στο Χριστό μας, ο σεβασμός στην Ελλάδα και η αγάπη σε όλους...φίλους κι εχθρούς.

(Μπαίνουν συζητώντας η μητέρα με την Ελλάδα μικρή. Η γιαγιά τις παρακολουθεί)

Μητέρα: Γι' αυτό παιδί μου ήρθε ο Χριστός μας στον κόσμο...γιατί μας αγάπησε πολύ όλους και θέλησε να μας δείξει με το παράδειγμά Του πώς να αγαπάμε κι εμείς. Και πάνω στο Σταυρό ακόμη, λόγια αγάπης έλεγε.

Ελλάδα μικρή: Εμείς μπορούμε ν' ανεβούμε στο σταυρό;

Μητέρα: Εμείς μπορούμε να τους αγαπάμε όλους. Να συγχωρούμε με την καρδιά μας. Να κάνουμε την προσευχή μας και να νικούμε κάθε κακό κάνοντας το καλό.

Ελλάδα μικρή: Μα εμείς δεν έχουμε εχθρούς!

Μητέρα: Κάποιοι γλυκιά μου επιλέγουν το κακό και γίνονται εχθροί των άλλων. Η αγάπη όμως είναι ένα φως που το έχουμε αναμμένο για όλους, και τους φίλους και τους εχθρούς μας. Σαν τον ήλιο που φωτίζει παντού!

(Φεύγουν όπως ήρθαν)

Γιαγιά: Αχ κόρη μου...Τούτα τα λόγια χαραχτηκαν βαθιά μες στην ψυχή του παιδιού σου. Μακάρι να ήσουν εδώ μαζί μας ακόμη...

Ελλάδα: *(μπαίνει)* Μόνη σου μιλάς πάλι γιαγιά;

Γιαγιά: Τι να κάνω κοριτσάκι μου; Το χούι δεν κόβεται! Αλλά έλα να μου πεις εσύ τα δικά σου. Περιμένω με αγωνία όλη μέρα.

Ελλάδα: Τι να σου πω γιαγιά; Καλά...

Γιαγιά: Καλά; Μόνο καλά; Τόσο κόπο κάναμε να μπει στο ωδείο και τώρα μου λες ένα σκέτο καλά; Σα στενοχωρημένη σε βλέπω παιδί μου, έχεις τίποτα; Έλα, μίλα στη γιαγιά σου...

Ελλάδα: Τίποτα γιαγιά, να νοστάλγησα λίγο το σπίτι μας. Αυτό είναι όλο...

Γιαγιά: Αυτό μόνο; Μήπως συνέβη τίποτα στο σχολείο σου σήμερα; Μήπως σε στενοχώρησε κανένας στο ωδείο;

Ελλάδα: Όχι, όχι γιαγιά δεν με στενοχώρησε κανένας. Όμως, όμως πώς να στο πω...νιώθω πως ανάμεσα στα κορίτσια του ωδείου είναι κάποια που δεν με συμπαθεί. Που δεν αντέχει ούτε να με βλέπει.

Γιαγιά: Πρόσεξε παιδάκι μου μήπως κάνεις λάθος και αδικείς τη συμμαθήτριά σου. Σου είπε τίποτα, σου έκανε κάτι κακό;

Ελλάδα: Όχι, ούτε μου είπε, ούτε μου έκανε. Μα το διαισθάνομαι. Καταλαβαίνω ότι με αποφεύγει. Όπου είμαι εγώ ποτέ δεν είναι κι εκείνη.

Γιαγιά: Μήπως έτυχε Ελλάδα μου; Μήπως έχει το κοριτσάκι τα δικά του προβλήματα και συ νομίζεις ότι τα 'χει με σένα;

Ελλάδα: Ίσως να 'χεις δίκιο γιαγιά. Μακάρι να είναι όπως τα λες.

(Χτυπά η πόρτα και η Ελλάδα πάει ν' ανοίξει)

Ελλάδα: Καλώς την. Έλα πέρασε μέσα!

Κατερίνα: Καλησπέρα Ελλάδα, καλησπέρα σας!

Γιαγιά: Έλα μέσα παιδί μου, κάθισε.

Κατερίνα: Σας ευχαριστώ πολύ. Είχα λίγο ελεύθερο χρόνο πριν την πρόβα και είπα να περάσω πρώτα από εδώ να σας δω και να πάρω και την Ελλάδα να πάμε μαζί στο ωδείο.

Γιαγιά: Πολύ καλά έκανες παιδί μου.

Ελλάδα: Κι εγώ χαίρομαι που με σκέφτηκες.

Κατερίνα: Ξέρεις ήθελα να στο πω κι από κοντά ότι σου άξιζε που η κυρία Μαίρη σε διάλεξε για σολίστ στη χριστουγεννιάτικη συναυλία. Έχεις σπουδαία φωνή!

Γιαγιά: Σε διάλεξε η κα Μαίρη σολίστ και δεν μου είπες τίποτα;

Ελλάδα: Δεν έγινε δα και τίποτα σπουδαίο! Θα τραγουδήσω σε ένα τραγούδι σόλο. Κι άλλα κορίτσια έχουν ωραίες φωνές και θα μπορούσαν να τραγουδήσουν σόλο. Αλλά μπορεί η κα Μαίρη να ήθελε να μου δώσει θάρρος γιατί είμαι καινούρια.

Κατερίνα: Ξέρεις πολύ καλά Ελλάδα, όπως το ξέρουμε κι εμείς, ότι εσύ είσαι ένα σκαλοπάτι πάνω από εμάς. Όλες το έχουμε αναγνωρίσει. Όλες εκτός...

Ελλάδα: Εκτός από την Στέλα, έτσι;

Κατερίνα: Συγγνώμη δεν ήθελα να το πω αυτό.

Ελλάδα: Δεν πειράζει, το είχα καταλάβει. Είδες που σου έλεγα γιαγιά;

Κατερίνα: Άκουσε Ελλάδα, πριν έρθεις εσύ στο ωδείο, η Στέλα ήταν το αστέρι της χορωδίας. Αλλά ήρθες εσύ και...

Ελλάδα: Και της έκλεψα τη δόξα...

Γιαγιά: Όχι Ελλάδα δεν την έκλεψες. Την κέρδισες με την αξία σου.

Ελλάδα: Αν δηλαδή εγώ αρνηθώ το σόλο, θα το πάρει η Στέλα κι έτσι δεν θα με αντιπαθεί τόσο...

Κατερίνα: Ελλάδα πώς μπόρεσες να το σκεφτείς αυτό; Και τη δασκάλα μας που σε τίμησε τόσο διαλέγοντάς σε δεν τη σκέφτεσαι; Εκείνη κρίνει πως για σολίστ κάνεις εσύ και όχι η Στέλα. Κι όλες εμείς, οι παλιότερες της χορωδίας, μάθαμε να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην κρίση της και την αγάπη της.

Γιαγιά: Μπράβο παιδί μου, πολύ σωστά μίλησες. Εκείνο που έχεις να κάνεις εσύ Ελλάδα μου είναι να μην αφήσεις να φωλιάσει αντιπάθεια στην ψυχή σου για τη συμμαθήτριά σου. Το χρέος σου είναι να της δείχνεις την αγάπη σου. Πού ξέρεις; Ίσως κάποτε μπορέσει να την καταλάβει κι έτσι θα πάψει να σε εχθρεύεται.

Ελλάδα: Κατά βάθος δεν είναι κακό κορίτσι.

Κατερίνα: Κακό κορίτσι δεν είναι, όμως ψοφάει για προβολή και δόξα. Και τη δόξα την είχε στο τσεπάκι της και την έχασε. Εμείς όμως οι υπόλοιπες σε αγαπάμε πολύ και ακόμη περισσότερο σε αγαπάει η κα Μαίρη.

Ελλάδα: Κι εγώ σας αγαπώ και την κα Μαίρη τη νιώθω κάπως σαν...μάννα μου. Νιώθω μια στοργή στο φέρεσίμο της που μου θυμίζει τη μητέρα μου.

Κατερίνα: Αν σε όλα τα παιδιά είναι στοργική, ένα παραπάνω σε σένα Ελλάδα μου. Το αξίζεις άλλωστε.

Ελλάδα: Σ' ευχαριστώ πολύ.

Γιαγιά: Κορίτσια με την κουβέντα πέρασε η ώρα και θα πάτε καθυστερημένες στο ωδείο. Μπρος γρήγορα!

Ελλάδα: Δίκιο έχετε. Πάμε Ελλάδα.

Γιαγιά: Να μας ξανάρθεις παιδί μου. Η Ελλάδα έχει ανάγκη από μια καλή συντροφιά. Κι εσύ ντύσου καλά μην αρρωστήσεις και...πάει το σόλο!

Ελλάδα: Αχ βρήκες το μπελά σου τώρα, έτσι γιαγιά;

Γιαγιά: Μπελάς είναι αυτό παιδάκι μου; Χαρά, χαρά είναι να σε βλέπω να προοδεύεις και να γίνεσαι καλή κοπέλα. Άντε γεια σας τώρα.

Ελλάδα: Γεια σου γιαγιά! Και να 'σαι καλή γριούλα όσο θα λείπω, έτσι γιαγιάκα μου;

Γιαγιά: Έννοια σου! Στο καλό. ...Αχ Θεέ μου, φύλαξέ το το ορφανό...Φύλαξέ το και από ανθρώπους και από κακοτοπιές...

3^η ΣΚΗΝΗ

Αίθουσα ωδείου – Κεντρική σκηνή (Μερικά κορίτσια και αγόρια συζητούν)

Στέλα: Σαν πολύ κολλητή της Κατερίνας έγινε η Ρωσοπόντια τον τελευταίο καιρό.

Μαριλένα: Στέλα κόφτο, το παρατραβάς.

Στέλα: Μπα, οι δυο μεγάλες δυνάμεις Κατερίνα και Μαριλένα προστατεύουν την Ελλάδα;

Μαριλένα: Στέλα γιατί είσαι τόσο πικρόχολη; Εσύ δεν ήσουν έτσι...

(Η Στέλα απομακρύνεται και μπαίνουν η Κατερίνα με την Ελλάδα)

Κατερίνα-Ελλάδα: Καλησπέρα κορίτσια!

Όλες: Καλησπέρα!

Φραγκίσκα: Σε 15 μέρες έχουμε Χριστούγεννα. Βρήκατε όλοι ρούχα;

Μαρισόφη: Η κα Μαίρη είπε άσπρο-μαύρο και το ωδείο θα μας αγοράσει κόκκινα φουλαράκια για το λαιμό. Τα έχουν ήδη παραγγείλει στη μοδίστρα.

Γιώργος: Τι, κι εμείς φουλάρια θα φορέσουμε;

Παναγιώτα: Όχι, βρε παιδάκι μου. Για σας θα αγοράσουν γραβάτες.

Στέλα: Μπα, και πώς και πληρώνει το ωδείο για τη στολή μας; Δεν μπορούσαμε να αγοράσουμε ένα φουλάρι ή μια γραβάτα; Μου φαίνεται πως όλα φέτος γίνονται για την προστατευόμενη της κα Μαίρης!

Μαριλένα: Στέλα!!!

Κατερίνα: Τι θες να πεις Στέλα;

Μαριλένα: Έλα βρε Κατερίνα κι εσύ. Άφησέ τη! Πέταξε μια κοτσάνα!

Στέλα: Τι κοτσάνα μου λες; Ψέματα είναι πως από τότε που ήρθε η καινούρια σας μάγεψε όλους; Η κα Μαίρη στα μάτια την κοιτάει κι εσείς κρέμεστε απ' το στόμα της σαν αποχαυνωμένες!

Κατερίνα: Κι εσύ δεν έχεις καταλάβει ακόμη πως ο φθόνος έχει μπει τόσο βαθιά μέσα σου που σε κάνει άλλον άνθρωπο και καμιά μας δεν μπορεί πια να σε αναγνωρίσει;

Κα Μαίρη: (μπαίνει) Γεια σας κορίτσια, συγγνώμη που καθυστέρησα λίγο. Πέρασα από το διευθυντή να μου δώσει τα χρήματα για τα φουλάρια της χορωδίας. (τα βάζει στο συρτάρι του γραφείου) Ζεστάνετε καθόλου τις φωνές σας όσο έλειπα;

Χαράλαμπος: Ουουου...Τις παραζεστάνανε...

Κα Μαίρη: Ωραία. Ελάτε λοιπόν να ξεκινήσουμε. Πάρτε τις θέσεις σας γρήγορα.

Ελλάδα: Κυρία!

Κα Μαίρη: Τι είναι Ελλάδα;

Ελλάδα: Κυρία υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα!

Στέλα: Α το καρφί!

Ελλάδα: Κυρία Μαίρη λυπάμαι, όμως δεν μπορώ να είμαι στη χορωδία γιατί...γιατί η γιαγιά μου είπες πως θα φύγουμε τα Χριστούγεννα για το χωριό κι έτσι δεν θα είμαι εδώ την ημέρα της γιορτής.

Κα Μαίρη: Μα πώς; Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Έχεις τον πιο βασικό ρόλο στη χορωδία. Είσαι σολίστ!

Ελλάδα: Το ξέρω κυρία και λυπάμαι πολύ γι' αυτό, όμως δεν γίνεται αλλιώς. Πρέπει να φύγουμε. Σίγουρα θα βρείτε κάποια άλλη να με αντικαταστήσει...

Όλοι: (Σούσουρο) Δεν είναι δυνατόν...Ψέματα λέει....Μα καλά τώρα το θυμήθηκε;

Κα Μαίρη: Ησυχία παρακαλώ! Αν μιλούσα εγώ στη γιαγιά σου Ελλάδα; Αν την παρακαλούσα;

Ελλάδα: Όχι, όχι, μην της πείτε τίποτα! Θα τη στενοχωρήσετε και δεν θέλω...

Κα Μαίρη: Καλά θα δούμε τι θα κάνουμε. Περάστε για την πρόβα και βλέπουμε. Θα ετοιμαστεί και η Στέλα για το σόλο κι αν χρειαστεί θα τη χρησιμοποιήσουμε.

4^Η ΣΚΗΝΗ

Δρόμος – Κάτω κέντρο

Κατερίνα: Μπορώ για ένα λεπτό να σας απασχολήσω;

Κα Μαίρη: Μα βέβαια Κατερίνα, τι συμβαίνει;

Κατερίνα: Κυρία, η Ελλάδα λέει ψέματα. Η γιαγιά της ποτέ δεν είπε ότι θα φύγουν τα Χριστούγεννα. Αντίθετα περιμένει με λαχτάρα ν' ακούσει την εγγονή της στη συναυλία.

Κα Μαίρη: Μα...τότε γιατί να πει ένα τέτοιο ψέμα;

Κατερίνα: Η Ελλάδα κυρία Μαίρη έχει πολύ ευγενική ψυχή. Κατάλαβε ότι στοίχισε πολύ στην Στέλα που δεν πήρε το σόλο και βρήκε ένα τρόπο για ν' αποσυρθεί διακριτικά.

Κα Μαίρη: Έτσι λοιπόν εξηγείται. Σ' ευχαριστώ πολύ Κατερίνα που μου το είπες. Σε παρακαλώ μην πεις τίποτε σε κανέναν άλλο.

5^Η ΣΚΗΝΗ

Αίθουσα ωδείου – Κεντρική σκηνή

(Η Ελλάδα μπαίνει στη σκηνή και θάζει με προφύλαξη ένα γράμμα στο συρτάρι της κας Μαίρης. Εμφανίζεται από πίσω η Στέλα και παραξενεύεται που τη βλέπει μπροστά στο ανοιχτό συρτάρι. Η Ελλάδα δεν τη βλέπει κι εκείνη ξαναβγαίνει. Η Ελλάδα φεύγει. Σε λίγο έρχονται τα παιδιά).

Μαρίνα: Τα είδατε τα φουλάρια;

Αναστασία: Αχ ναι, είναι πολύ όμορφα!

Παναγιώτης: Και οι γραβάτες μας δεν πάνε πίσω!

Βερονίκη: Ναι, για μια φορά στη ζωή σας θα εμφανιστείτε σαν άνθρωποι!

Νικόλας: Μωρέ τι μας λες! Ας μην ήμασταν κι εμείς στη χορωδία να δίνουμε λίγη ζωή και θα σου 'λεγα εγώ τι επιτυχία θα είχατε.

Παρασκευή: Α! Αν τραγουδήσει η Ελλάδα σόλο η επιτυχία μας είναι εξασφαλισμένη!

Βερονίκη: Μην το λες έτσι βρε Χριστίνα. Δε λέω, κι εγώ θέλω να βολευτεί η υπόθεση και να τραγουδήσει η Ελλάδα, αλλά και η Στέλα δεν έχει ευκαταφρόνητη φωνή.

Χαράλαμπος: Τι θα γίνει; Θ' αρχίσετε πάλι να φαγώνεστε τώρα;

Στέλα: Γεια σας κορίτσια.

Παρασκευή: Καλώς την Στέλα. Τι έγινε; Άκεφη φαίνεσαι. Γιατί;

Στέλα: Σκέφτομαι...

Γιάννης: Μπα κι εμείς δεν σκεφτόμαστε;

Στέλα: Όχι, όχι δεν λέω αυτό. Απλά προσπαθώ να λύσω ένα μυστήριο...

Νικόλας: Και τι, ντετέκτιβ είσαι;

Αναστασία: Ωωχ όλο εξυπνάδες λέτε. Αφού τη βλέπετε, δεν έχει όρεξη.

Ελλάδα: Καλησπέρα! *(μπαίνει με τη Μαριλένα και την Κατερίνα)*

Μαρίνα: Γεια σου Ελλάδα! Τι έγινε; Άλλαξε γνώμη η γιαγιά σου;

Ελλάδα: Μπα, τι γνώμη ν' αλλάξει! Εγώ βέβαια θα έρχομαι στη χορωδία σαν απλό μέλος κι αν τελικά δε φύγουμε...

Γιώργος: Υπάρχει περίπτωση να μην φύγετε;

Ελλάδα: Ε...δε νομίζω....Θα δούμε.

Κα Σοφία: Καλησπέρα παιδιά! Πού είναι η κα Μαίρη; Με ειδοποίησε να έρθω να πάρω τα χρήματα για τις στολές σας.

Παναγιώτης: Τρέχω να τη φωνάξω.

Μαρισόφη: Πολύ ωραία μας τα ράψατε κα Σοφία. Ευχαριστούμε πολύ.

Κα Σοφία: Χαρά μου ήταν. Ελπίζω να σκίσετε στη συναυλία.

Κα Μαίρη: Έλα κα Σοφία μου.

Κα Σοφία: Με ειδοποιήσατε να έρθω...

Κα Μαίρη: Ναι, ναι εδώ τα έχω τα χρήματα. Όπως μου τα έδωσε ο κος Διευθυντής. Ένα λεπτό. *(ανοίγει το συρτάρι της και δίνει το φάκελο κλειστό)* Ορίστε 150€. Μετρήστε τα κι εσείς να είμαστε σίγουροι. Εσείς στις θέσεις σας παρακαλώ!

Κα Σοφία: 50...100...100€ είναι εδώ κα Μαίρη.

Κα Μαίρη: Πώς; Αποκλείεται! Για να δω. Μα το θυμάμαι καλά! Ο κος Διευθυντής μου είχε δώσει ακριβώς 150€! Τελοσπάντων κάποιο λάθος θα έγινε. Πάρτε τώρα και τα υπόλοιπα 50 να μην σας καθυστερώ άλλο. Υπογράψτε εδώ παρακαλώ. Ευχαριστούμε πολύ!

Κα Σοφία: Κι εγώ ευχαριστώ! Χαίρετε και καλή επιτυχία!

Κα Μαίρη: Μα δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Εγώ μόνη μου τα μέτρησα χθες και τα έβαλα στο φάκελο στο συρτάρι μου για να μην τα κουβαλάω στην τσάντα μου. Κάποιος πρέπει να τα πήρε. *(Γίνεται σούσουρο)* Όχι, όχι δεν υποψιάζομαι εσάς. Σας ξέρω όλους πολύ καλά. Αποκλείεται να το έκανε κάποιος από σας. Αλλά...Ποιος μπήκε εδώ μέσα; Ποιος άνοιξε το συρτάρι μου; Και γιατί στο κάτω-κάτω δεν πήρε όλο το ποσό;

Στέλα: Κυρία, κυρία ξέω ποιος τα έκλεψε!

Κα Μαίρη: Ξέρεις ποιος τα έκλεψε;

Στέλα: Ναι, κυρία.

Κα Μαίρη: Στέλα πρόσεξε, πριν πεις το ποιος, πρέπει να έχεις αποδείξεις, δεν μπορείς έτσι να κατηγορήσεις κάποιον για κλέφτη.

Στέλα: Μα τον είδα με τα ίδια μου τα μάτια σας λέω!

Κα Μαίρη: Τον είδες να κλέβει τα χρήματα;

Στέλα: Όχι ακριβώς. Τον είδα που μπήκε κρυφά εδώ μέσα και άνοιξε το συρτάρι σας,

Κα Μαίρη: Και...ποιος είναι λοιπόν Στέλα; Ποιον είδες;

Στέλα: Την Ελλάδα κυρία.

Κα Μαίρη: Την Ελλάδα;

Γιάννης: Ε, μα δεν υποφέρεσαι πια! Από τότε που ήρθε η Ελλάδα όλο μαζί της ασχολείσαι!

Όλοι: (Σούσουρο) Ψέματα...Αδύνατον...Αποκλείεται!

Κατερίνα: Στέλα είσαι απαίσια. Τόσο σε τύφλωσε το πάθος σου που κατηγορείς την Ελλάδα για κλέφτρα; Αυτή για χατίρι σου παραιτείται από το σόλο και συ τόσο ξεδιάντροπα την κατηγορείς;

Στέλα: Κατερίνα, την είδα! Ούτε κι εγώ θα το πίστευα αν δεν την έβλεπα!

Κα Μαίρη: Ελλάδα μπήκες κρυφά στην αίθουσα μόνη σου;

Ελλάδα: Μάλιστα κυρία...

Κα Μαίρη: Και άνοιξες το συρτάρι μου;

Ελλάδα: Μάλιστα κυρία...

Κα Μαίρη: Και πήρες 50€ Ελλάδα;

Ελλάδα: Όχι κυρία!

Κα Μαίρη: Γιατί το άνοιξες τότε; Γιατί μπήκες κρυφά;

Ελλάδα: Γιατί...γιατί...Ω κυρία *(ξεσπά σε κλάματα και βγαίνει τρέχοντας από την αίθουσα. Μπαίνει μέσα η γραμματέας)*.

Γραμματέας: Μα καλά τι συμβαίνει, τι γίνεται;

Κα Μαίρη: Τίποτα...τίποτα. Τι θέλεις Άννα;

Γραμματέας: Κυρία Μαίρη υπογράψτε αυτά τα χαρτιά, τα θέλει ο Διευθυντής. Και σε αυτό το φάκελο έχει τα υπόλοιπα χρήματα που σας χρωστάει.

Κα Μαίρη: Μα δεν μου χρωστάει τίποτα. Μου τα έδωσε όλα εχθές.

Γραμματέας: Αχ να με συγχωρείτε, ξέχασα να σας ενημερώσω.

Κα Μαίρη: Για ποιο πράγμα;

Γραμματέας: Χθες το βράδυ αφού φύγατε, ο Διευθυντής χρειάστηκε επειγόντως 50€ κι επειδή ότι είχε στο ταμείο σάς το είχε δώσει για τα φουλάρια και τις γραβάτες, ήρθε στη γραμματεία και μ' έστειλε να σας προλάβω...

Κα Μαίρη: ...κι επειδή εγώ είχα φύγει...

Γραμματέας: Να με συγχωρείτε κιόλας, άνοιξα το συρτάρι σας και πήρα 50 €

Κα Μαίρη: Και τώρα μου τα επιστρέφεις, ε; *(τα παιδιά ζητωκραυγάζουν και χειροκροτούν ανακουφισμένα)* Άννα σ' ευχαριστώ πολύ! Πάνω στην ώρα ήρθες!

Γραμματέας: Μα, τι γίνεται;

Κα Μαίρη: Θα σου εξηγήσω άλλη φορά γιατί τόσοσ ενθουσιασμός.

Γραμματέας: Εντάξει όπως θέλετε. Χαίρετε!

Στέλα: Κι όμως κυρία. Εγώ είδα την Ελλάδα μπροστά στο ανοιχτό συρτάρι σας. Δεν λέω ψέματα, αλήθεια σας λέω, την είδα!

(Η κα Μαίρη ανοίγει το συρτάρι της και βρίσκει το γράμμα της Ελλάδας) Ένα γράμμα! Πώς δεν το είδα νωρίτερα; Ένα γράμμα από την Ελλάδα! (το διαβάζει μόνη της) Το γράμμα θεωρείται απόρρητο. Όμως για να καταλάβετε το μεγαλείο της ψυχής της Ελλάδας, νομίζω πως όχι μόνο έχω το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να σας το διαβάσω:

«Αγαπημένη μου κα Μαίρη,

Θέλω πρώτα να σας ευχαριστήσω για την αγάπη σας και τη συμπαράσταση που μου δείχνετε. Να σας ευχαριστήσω και για την τιμή της σολίστ που μου κάνατε και να σας παρακαλέσω για κάτι. Ντρέπομαι που σας είπα ψέματα και δεν θέλω άλλο να συνεχίσω να σας λέω. Όχι, δεν θα πάμε τα Χριστούγεννα στο χωριό. Η γιαγιά μου ποτέ δεν είπε κάτι τέτοιο. Επειδή όμως βλέπω πόσο στοιχίζει στην Στέλα που της πήρα το σόλο, σκέφτηκα και βρήκα αυτό τον τρόπο για να σας αναγκάσω να της το δώσετε. Σας παρακαλώ κρατήστε με ένα απλό μέλος στη χορωδία μας και δώστε το σόλο στην Στέλα δίχως εκείνη να καταλάβει τίποτα. Νομίζω πως θα είναι για μένα το πιο ωραίο χριστουγεννιάτικο δώρο αν μου κάνετε αυτή τη χάρη.

Με ευγνωμοσύνη και αγάπη

Ελλάδα.»

Κα Μαίρη: Κατερίνα, θα πας εσύ απόψε στο σπίτι και θα της πεις να έρθει στη χορωδία έστω και σαν απλό μέλος.

Στέλα: Όχι κυρία, δε γίνεται αυτό! Δεν μπορώ να δεχτώ μια τέτοια θυσία. Η Ελλάδα πρέπει να παραμείνει στη θέση της, διαφορετικά εγώ δεν έχω καμιά δουλειά στη χορωδία.

(Μπαίνει ένα παιδί τρέχοντας)

Παιδί: Ένα κορίτσι που έβγαινε από το ωδείο σας γλίστρησε στις σκάλες και είναι αναίσθητο. Καλέστε γρήγορα ασθενοφόρο!

Κα Μαίρη: Θεέ μου! Η Ελλάδα!

6^η ΣΚΗΝΗ

Αίθουσα αναμονής νοσοκομείου – Κάτω κέντρο

Κατερίνα: Χαίρετε! Πώς είναι; Τι λένε οι γιατροί; Συνήλθε;

Γιαγιά: Είναι ακόμη στην εντατική. Οι γιατροί δε λένε τίποτα. Έχει ένα μεγάλο αιμάτωμα στο κεφάλι. Αχ παιδιά μου τι ήταν να μας βρει αυτό το κακό.

Μαριλένα: Όλα τα κορίτσια πήγαμε στην εκκλησία και κάναμε παράκληση στην Παναγία με την κα Μαίρη. Όλες προσευχόμαστε για την Ελλάδα μας.

Γιαγιά: Ναι παιδιά μου, ο Θεός είναι η ελπίδα μου. Άλλον άνθρωπο στον κόσμο εξόν από τούτο το παιδί δεν έχω. Δεν μπορεί ο Θεός να μου το πάρει. Είναι η χαρά μου, ο σκοπός της ζωής μου, ο άγγελός μου!

Κατερίνα: Εγώ είμαι σίγουρη πως θα γίνει καλά.

Στέλα: Πώς είναι;

Κατερίνα: Τα ίδια Στέλα!

Γιαγιά: Εσύ είσαι παιδάκι μου η Στέλα;

Στέλα: Ναι...μα πού με ξέρετε;

Γιαγιά: Η Ελλάδα μου μιλούσε συχνά για σένα παιδί μου. Σ' αγαπούσε πολύ!

(Η Στέλα πηγαίνει σε μια μεριά και κλαίει)

Κατερίνα: Μην κάνεις έτσι Στέλα. Δε φταις εσύ που γλίστρησε.

Στέλα: Αν όμως εγώ δεν έλεγα ότι την είδα να κλέβει δεν θα είχε ταραχτεί τόσο πολύ!

Μαριλένα: Την είδες μπροστά στο ανοιγμένο συρτάρι, ήσουν υποχρεωμένη να το πεις.

Στέλα: Όχι, όχι! Εγώ το είπα για να την ταπεινώσω, για να τη ρίξω στα μάτια σας, στα μάτια της κας Μαίρης. Το είπα γιατί τη ζήλευα! Ω κορίτσια αν...

Κατερίνα: Όχι, όχι δεν θα πεθάνει η Ελλάδα. Δεν θ' αφήσει ο Θεός Στέλα! Εμείς όλες θα προσευχόμαστε.

(Μπαίνει η νοσοκόμα)

Γιαγιά: Έχουμε κανένα νέο παιδί μου;

Νοσοκόμα: Έχουμε σήμερα πιο πολλές ελπίδες. Αν πάει έτσι, δεν θ' αργήσει να συνέλθει.

Γιαγιά: Δόξα τω Θεώ!

Νοσοκόμα: Θα σας ενημερώσει σε λίγο ο γιατρός. Όμως κι εσείς πρέπει να πάτε στο σπίτι σας να ξεκουραστείτε. Θα γίνει καλά το κορίτσι και θ' αρρωστήσετε εσείς. Άλλωστε αυτή τη στιγμή δεν μπορείτε να της προσφέρετε τίποτα. Ταλαιπωρείτε μόνο τον εαυτό σας.

Γιαγιά: Τι λες παιδάκι μου να φύγω; Κι αν συνέλθει το παιδί ποιον θα βρει δίπλα του;

(Μπαίνει η κα Μαίρη)

Κα Μαίρη: Εμένα θα βρει! Γι' αυτό ήρθα, για να σας στείλω στο σπίτι σας και να καθίσω απόψε εγώ εδώ! Τι λέτε; Θα μου εμπιστευθείτε την εγγονή σας;

Γιαγιά: Παιδί μου, τι καλύτερο να βρει εσένα δίπλα της όταν συνέλθει. Σε σένα την εμπιστεύομαι όπως θα την εμπιστευόμουν στη μάνα της γιατί έτσι σ' ένιωθε.

Κα Μαίρη: Ωραία λοιπόν. Παιδιά πάρτε ένα ταξί και πηγαίστε την κα Όλγα στο σπίτι της. Εγώ θα σας δω αύριο στο ωδείο κι εκεί θα σας πω τα νέα της Ελλάδας.. Κι εσείς φροντίστε να ξεκουραστείτε λιγάκι.

Κατερίνα: Πάμε γιαγιά.

Γιαγιά: Ας είναι, πάμε παιδιά μου. Ο Θεός να βάλει το χέρι Του. Καληνύχτα κα Μαίρη και σ' ευχαριστώ πολύ. *(φεύγουν και η κα Μαίρη μένει μόνη)*

Κα Μαίρη: Ω Χριστέ μου, μην μας στερήσεις αυτόν τον άγγελό Σου. Δεν υπάρχουν πολλοί άγγελοι ανάμεσά μας που να μηνούν με τόση χάρη την ειρήνη Σου. Χριστέ μου άφησε την Ελλάδα κοντά μας για να μηνά καθημερινά τον ερχομό Σου στη γη μας, στις κρύες από αγάπη καρδιές μας. Κάνε μας αυτή τη χάρη κι ως μην την αξίζουμε. Θα είναι το πιο όμορφο χριστουγεννιάτικο δώρο από Σένα σε μας που Σε περιμένουμε!

7^Η ΣΚΗΝΗ

Αίθουσα ωδείου – Κεντρική σκηνή

Γιώργος: Έχει γεμίσει η αίθουσα κόσμο!

Νικόλας: Για κοίτα, είναι εντάξει η γραβάτα μου;

Παναγιώτης: Έλα, μια χαρά είσαι! Θα κάψεις καρδιές σήμερα!

Χαράλαμπος: Τελειώνετε, η κα Μαίρη είπε να βιαστούμε!

Γιάννης: Άντε, πάμε και καλή μας επιτυχία!

(Τα αγόρια και μερικά κορίτσια φεύγουν. Μένει η Στέλα με λίγα κορίτσια)

Παρασκευή: Αχ, αλλιώς την περιμέναμε αυτή τη μέρα. Ας κάνει απόψε ο Θεός το θαύμα του!

Μαρισόφη: Στέλα είσαι έτοιμη;

Στέλα: Μου φαίνεται πως δεν μπορώ ν' αρθρώσω λέξη. Πώς θα τραγουδήσω; Η ψυχή μου είναι σφιγμένη.

Φραγκίσκα: Έλα, κάνε κουράγιο τώρα. Άλλωστε πρέπει να βγάλουμε ασπροπρόσωπη την κα Μαίρη, της το χρωστάμε.

Βερονίκη: Ο γιατρός είπε πως απόψε είναι η πιο κρίσιμη νύχτα για την Ελλάδα. Ή θα χειροτερέψει ή θα καλυτερέψει. Μα εγώ είμαι σίγουρη για το δεύτερο. Έλα άλλαξε ύφος! Έρχονται Χριστούγεννα! *(φεύγουν)*

Στέλα: Έρχονται Χριστούγεννα! Κι η Ελλάδα δεν συνήλθε ακόμη... Όχι δεν μπορώ, δεν γίνεται! Πώς μπορώ να βγω να τραγουδήσω; Θα με πιάσουν τα κλάματα, θα γίνω ρεζίλι!

Ηχογραφημένη φωνή Ελλάδας: «Σας παρακαλώ κρατήστε με ένα απλό μέλος στη χορωδία μας και δώστε το σόλο στην Στέλα δίχως εκείνη να καταλάβει τίποτα. Νομίζω πως θα είναι για μένα το πιο ωραίο χριστουγεννιάτικο δώρο αν μου κάνετε αυτή τη χάρη».

Στέλα: Ναι, Ελλάδα μου απόψε θα τραγουδήσω για σένα! Απόψε θα τραγουδήσω για το θείο βρέφος που η αγάπη σου ετοίμασε την καρδιά μου και την έκανε φάτνη του! Απόψε θα τραγουδήσω για την αγάπη Του και για την αγάπη σου. Και θα κάνω το τραγούδι μου όσο πιο μελωδικό και όμορφο μπορώ...

8^Η ΣΚΗΝΗ

Συναυλία- Κάτω κέντρο

(Όλη η χορωδία βγαίνει με σειρά κάτω στο κέντρο. Τραγουδούν τα κάλαντα και μετά ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι όπου κάνει σόλο η Στέλα).

9^η ΣΚΗΝΗ

Δωμάτιο νοσοκομείου – Κεντρική σκηνή

Γιαγιά: Όπου να' ναι θα έρθει η κα Μαίρη. Θα έρθουν και τα κορίτσια. Κάνε λίγη υπομονή. Μόλις πριν λίγο τελείωσε η Θεία Λειτουργία.

Ελλάδα: Γιαγιά, θα έρθει και η Στέλα;

Γιαγιά: Κάθε μέρα εδώ ήταν παιδάκι μου η Στέλα. Και βέβαια θα έρθει!

Ελλάδα: Πώς πήγε άραγε η συναυλία; Φαντάζομαι πόσο όμορφα θα τραγούδησαν τα κορίτσια.

Γιαγιά: Ναι τα πήγαν θαυμάσια. Είχαν πολύ κόσμο και η Στέλα τραγούδησε υπέροχα. Όμως δεν κάνει να μιλάς τόσο πολύ. Κάνε υπομονή, θα στα πουν οι ίδιες όταν έρθουν.

(Ακούγονται τα κάλαντα. Μπαίνουν μέσα η κα Μαίρη με πολλά κορίτσια της χορωδίας. Η Στέλα πλησιάζει. Η Ελλάδα απλώνει το χέρι της και η Στέλα το σφίγγει και γονατίζει δίπλα της).

Στέλα: Συγχώρεσέ με για το κακό που σου έκανα Ελλάδα, συγχώρεσέ με.

(Η Ελλάδα τη σηκώνει και τη φιλά)

Όλες: Ζήτω η Ελλάδα! Ζήτω!

Ελλάδα: Σιγά παιδιά θα μας πάρουν για τρελούς! Θα νομίζουν ότι αντί για Χριστούγεννα εμείς γιορτάζουμε την 28^η Οκτωβρίου! Κυρία Μαίρη;

Κα Μαίρη: Ναι Ελλάδα μου! Χρόνια πολλά! Περραστικά!

Ελλάδα: Κυρία Μαίρη μου κάνετε το ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δώρο.

Στέλα: Ναι Ελλάδα αυτό ήθελα να πω κι εγώ. Αυτό ήταν το ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δώρο που μου έκαναν ποτέ!